

TAJUPLNÉ MÍSTO

Nemohla jsem uvěřit, že po hodinové cestě jsem narazila na tak překrásné místo. Lesní pěšinka skončila už před celou milí. Myslela jsem si, že jsem ztracená, dokud jsem nevyšla zpoza stromů a nepohlédla na kouzelné, zamrzlé jezírko a přívětivě vyhlížející srub.

Stála jsem na mýtince. Předě mnou se rozprostíralo právě ono jezírko. Zamrzlá voda na mě házela jiskřivé odlesky, jako by mě lákala, ať si nazuji brusle a jdu ji otestovat. Snažila jsem se odolat, když vtom na mě dopadl první chomáček vody a ledu. Začalo sněžit. Nejprve jedna vločka, druhá, třetí a pak začalo chumelit. Netrvalo dlouho a impozantně vyhlížející jistě již stářím moudré stromy se začaly plnit těmito studenými chomáčky. Po pár minutách se jehličky stromů prohýbaly pod náporom těžkých vloček. Celá oblast byla zasněžená. Od jezírka, které se teď celé třpytilo, stoupala pára. Jako by krajina ještě nebyla připravená uložit se k zimnímu spánku. Chtěla se bránit a na malou chvíli se ještě zelenat. Počasí k ní ovšem milosrdné nebylo. Otrásla jsem se, pořádně se ochladilo. Proto jsem se vydala k dřevěnému srubu. Jak jsem se blížila blíže, všimla jsem si, že z komína stoupá ve složitých obrazcích dým. Někdo musel být uvnitř. Zevnějšek srubu byl udržovaný. Dřevo se pyšnilo novým oblekem, který nemohl být starší než pár měsíců. Na dveřích viselo podivně vyhlížející mohutné klepadlo. Než jsem zaklepala, pohlédla jsem na rohožku s nápisem „Nevstupovat!“. To mě neodradilo od toho vzít děsivé klepadlo a zabouchat. Buch, buch, nic, buch, buch. Slyšela jsem těžké kroky a za pár vteřin se rozléty dveře. Předě mnou stál mladý muž, ale to nebylo to, co mě zaujalo.

Nakoukla jsem mu přes rameno. Srub zevnitř působil celkem zvláštním dojmem. V jednom rohu se nacházelo časem poznamenané křeslo. Bylo vidět, že je hodně používané, protože na podlaze v okolí se nacházela spousta prohlubní. Vedle na malém stolku byla pohozená ohmataná kniha. I z dálky jsem viděla její zohýbané rohy. Musela být čtená mockrát, ale nemyslím si, že by jí to vadilo. Ba právě naopak, ležela tam osamělá, a přitom to vypadalo, jako by se pyšnila svým zdemolovaným dojmem a dávala najevo hrdost ze svého vzhledu. Zajímal mě její název. Druhé straně srubu dominovala až nadčasová pohovka. Byla zbrusu nová. Šlo to poznat. Nebyla ještě vůbec prosezená, vlastně to vypadalo, jako by na ní ještě nikdy nikdo neseděl. Před ní stál stejně moderní stolek. Zvláštní mix nábytku. Celá místnost působila zmateně, přesto však útulně.

Celé tohle tajuplné a pravděpodobně zapomenuté místo bylo tak moc živé a zajímavé, až mi to na chvíli vyrazilo dech. Ještě jednou jsem stočila pohled směrem na jezírko. Dál mě lákalo ho vyzkoušet. Chtěla jsem se nechat vznášet na tom zrcadle nebe. Na to, že sněžilo, bylo totiž neskutečně jasno. Hvězdy, žhnoucí koule lávy, se odrážely v ledu a tvořily tak dechberoucí pohled. Kouzlo mého zasnění však netrvalo dlouho, protože mou úvahu přerušil chraplavý hlas. Já jsem se ovšem rozhodla ho ignorovat, zavřela jsem oči a zaposlouchala se do šumu lesa.